

»Vrlo sam zadovoljan. Pij i jedi sve šta hočeš, pa i tvoji vojnici. Ja ću sve da platim!«

Tega si nisem pustil dvakrat reči. Častniki so posedli v Aljažev kot, mi pa za vrata. Oskrbniku **Šestu**, ki je dobro poznal naše apetite, sem naročil: Ta vel'k šato pa dvojni cesarski praženec in dvojni kompota za vsakega! Šestova žena je bila odlična kuharica, pri nas plezalcih tudi ni nikdar skoparila s premajhnimi porcijami, vedno smo se pri njej lahko do sitega najedli.

Ves čas, ko smo pospravljali našo obilno in razkošno večerjo, nas je strogo opazoval in nekaj namigoval polkovnik — načelnik štaba. Ko so oni tam povečerjali, je pristopil k naši mizi in mi ostro ukazal:

»Ajde, naredniče, izlazi, imam nešto da razgovaram s tobom!«

Odšla sva v vežo in tam me je pod stopnicami grdo nadrl:

»Šta radiš, šta jedeš toliko, šta misliš?«

Naredil sem se naivnega in mu v stavu mirno pojasnil:

»Jedemo, jer je gospodin general tako naredio. On će sve da plati.«

»Razumem!«

In smo šli spat.

Drugo jutro smo zlezli na Triglav in sestopili na takratni Aleksandrov dom (Planika). Vso pot sem hodil z generalom, ga držal za roko, mu podstavljaj stopinje in mu prigrivarjal, kje in kako naj hodi. To sem se naučil pri Jožu. General je kar dobro hodil in — nevajen hribov — kar dobro prestal ta svoj trikratni vzpon na Triglav (prvič, zadnjič in nikoli več).

Za kosilo smo spet posedli vsak k svoji mizi. Pračku in Čopu sem zabičal, da v nobenem primeru ne smeta ničesar naročiti, pa naj sta še tako žejna in lačna. Koval sem namreč maščevanje za polkovnika.

Oskrbnica **Grmova** mama in njena zala hčerka Franica sta hodili okrog nas in spraševali, če res nismo nič lačni in nič žejni. Vzdržali smo in ob nabito polni jedilnici sedeli tam v kotu kot lipovi bogovi, ki ne znajo šteti niti do pet. General in njegovo spremstvo so si naročili juho, zrezke, solato... Mi pa smo cedili sline.

Dokler ni med kosilom general vendarle dvignil svojih oči od zrezka in pogledal k naši mizi.

»Pa dobro, naredniče, što ne jedeš?«

In zdaj je prišlo — pred številnim občinstvom — do sladkega maščevalnega trenutka. Skočil sem kot vzmet v pozor ob prazni mizi in — po vojaško — na ves glas žalostno zavpil:

»Gospodine generale, nesmem!«

»Kako ne smeš?«

In zdaj smrtni udarec:

»Gospodin pukovnik je zabranio!«

General je srdito pogledal po polkovniku in drugih oficirjih, nato po občinstvu, ki je očitno sočutno simpatiziralo z nami lakotniki in se po malem zgražalo, po malem pa posmehljivo muzalo. Jezno, z ostrim pogledom, ki ni trpel ugovora, je ošinil polkovnika:

»Kad ja kažem, imaš da jedeš i piješ, razumeš?«

Zatulil sem:

»Razumem, gospodine generale!«

In spet je bila sladka gostija, tudi mi smo udarili po zrezkih in kompota. Grmovi dve sta se še posebej potrudili, da sta nas nakrmili.

Polkovnik vso pot do Doliča, čez Hribarice, Sedmera jezera in Komarčo do Zlatoroga ni spregovoril niti besedice več. Tako smo se tudi v koči pri Sedmerih jezerih pri Ivanki lahko spet do sitega najedli.

Pri Zlatorogu me je general Jurišić spet poklical predse, ponovil, da je bil izredno zadovoljen z menoj in mojima vojakoma, dal na mestu in s takojšnjo veljavo vsakemu tri dni dopusta, meni pa še — za tiste čase kar lep denar — sto dinarjev. Z Rudnega polja sem jo nemudoma sam kar peš odkuril na Lipanco in po lovski stezi čez Kratke plaze, včasih pa kar na celo, v Krmo in domov na Belco.

Nobenih slabih posledic ni bilo zaradi tega dogodka v Aleksandrovem domu. Edino moj komandir, kapetan I. razreda **Novica Lazović**, mi je ob koncu orožnih vaj za slovo napisal v vojaško knjižico oceno, na katere drugo polovico sem še sedaj ponosen: Vrlo dobar vojak, ali suviše druželjubiv sa običnim vojnicima.

Ireni Turnšek v spomin

AVGUST ROBNIK

*Strmiš
v daljavo
ki je ne doseže oko
Hrepeniš
po trenutku
razumu nedojemljivem
Zapuščaš
kar si zapustila že davno
Ostajaš
v prostorih
kjer že od nekdaj —
si*

Irena Turnšek, 29, se je ponesrečila v gorah nad Chamonixom 29. julija 1996.

Rekviem

VERA PIPAL

*V črn oblak se je zavila,
da bi svojo žalost skrila —
gora, na vseh mrtvih dan.*

*Tistih vseh se je spomnila,
ki jih zemlja je pokrila —
gora, na vseh mrtvih dan.*

*Tistih vseh se je spomnila,
grenko solzo potočila —
gora, na vseh mrtvih dan.*

*Jutri, gora, bo nov dan.
Dvigni črni pajčolan!*